

Jane
Austen

**Büszkeség
és balítélet**

Lad

Jane Austen: Bűszkeség és balítélet

Jane Austen
Büszkeség és balítélet
(Részlet)

(Részlet)

Lazi Kft.

Hungarian translation © Szenczi Miklós
jogutóda, 1958, 2009
Hungarian edition © Lazi Könyvkiadó, 2009
Borítókép © RED DOT / EVERETT Collection, 2009
Jane Austen
Büszkeség és balítélet
Lazi Kft.
www.lazikiado.hu
ISBN: 978-963-267-093-5

Készítette: eKönyv Magyarország Kft.

Első könyv

Első fejezet

Általánosan elismert igazság, hogy a legényembernek, ha vagyonos, okvetlenül kell feleség.

Ez az igazság oly mélyen bevésődött a vidéki családok lelkébe, hogy ha ilyen ember csöppen a szomszédságukba, rögtön egyik vagy másik leányuk jog szerinti tulajdonának tekintik, még ha nem ismerik is érzéseit vagy nézeteit.

— Kedves Bennet — mondta Mrs. Bennet férjének egy napon —, hallotta már, hogy Netherfield Park végre bérlőre talált?

Mr. Bennet azt válaszolta, hogy erről nem tud.

— Pedig így van — erősködött az asszony. — Mrs. Long az imént járt itt, és mindent elmesélt.

Mr. Bennet nem felelt.

— Nem is kíváncsi, hogy ki a bérlő?! — kiáltotta az asszony türelmetlenül.

— Úgyis tudom, hogy el akarja mondani, halljuk hát, nem bánom.

Az asszonynak nem kellett több biztatás.

— Nos, kedvesem, ha mindenáron tudni akarja: Mrs. Long azt a hírt hozta, hogy Netherfieldet egy vagyonos fiatalember bérelte ki Észak-Angliából; négylovas hintón jött le hétfőn megnézni a birtokot, s annyira megtetszett neki, hogy tüstént megegyezett Mr. Morisszal; Szent Mihály napjáig beköltözik, a cselédség egy része pedig már jövő hét végén a kastélyban lesz.

— Mi a neve?

— Bingley.

— Házasember? Nőtlen?

— Nőtlen, drágám, persze hogy az! Nőtlen ember, még-hozzá vagyonos; négy-ötezer font az évi jövedelme. Mit szól, milyen szerencse ez a mi lányainknak!

— Hogy érti ezt? Mi köze van ennek a lányokhoz?

— Drága Bennet — felelte az asszony —, ne legyen ilyen tuskó! Természetesen arra gondolok, hogy egyik lányunkat feleségül veszi.

— Talán ezzel a szándékkal telepszik itt le?

— Ezzel a szándékkal! Hogy mondhat ilyen sületlenséget! De egyikükbe feltétlen beleszeret, s ezért rögtön meg kell látogatnia, mihelyt ideérkezik.

— Eszem ágában sincs. Maga és a lányok elmehetnek; talán még jobb, ha egyedül küldi el őket, mert maga van olyan csinos, mint akármelyik lánya, és Mr. Bingleynek esetleg maga tetszene legjobban az egész társaságban.

— Drágám, ne hízelegjen! Nem mondom, voltam én is csinos, de most már nem tartom magam különös szépségnek. Ha egy asszonynak öt eladó lánya van, ne törődjék többet a szépségével.

— Ilyen esetben hiába is törődik vele már.

— De kedvesem, igazán meg kell látogatnia Mr. Bingleyt, mihelyt letelepszik a szomszédságunkban.

— Ez több, mint amit megígérhetek, higgye el.

— Gondoljon a lányaira. Gondolja meg, milyen szerencse lenne ez egyiküknek. Sir William és Lady Lucas már eltökélték, hogy meglátogatják; nekik is csak ez foroghat az eszükben, mert máskülönben, mint maga is tudja, nem keresnek fel jövevényeket. Ennyit megtehet, mert hogy néz ki, ha mi csak úgy beállítunk.

— Mire valók az ilyen aggályok? Mr. Bingley bizonyára nagyon szívesen látja magukat; majd átadnak neki néhány sort, amelyben atyai áldásomat adom, ha a lányok bármelyikét feleségül akarja venni — noha a magam részéről a kis Lizzy mellett emelnék szót.

— Ilyesmi ne is jusson az eszébe. Lizzy semmivel sem különb a többinél; közel sem olyan szép, mint Jane, és közel sem olyan jó kedélyű, mint Lydia. Persze magának mindig Lizzy volt a kedvence.

— Egyikről sem lehet valami sok jót mondani — jegyez-
te meg az apjuk —, mind csacska, üresfejű teremtés, mint
a lányok általában, de Lizzynek fürgébb az észjárása, mint
a nővéreinek.

— Mondja, Bennet, miért rágalmazza meg így tulajdon
gyermekait? Abban leli örömét, hogy engem gyötör. Semmi
tekintettel sincs az idegeimre.

— Téved, drágám; nagyon is tisztelem az idegeit. Hiszen
régóta ismerőseim: legalább húsz év óta állandóan rájuk hi-
vatkozik.

— Ó, ha tudná, mit szenvedek!

— Remélem, túléli, és megéri még, hogy sok fiatalember
költözik erre a környékre, akinek négyezer font az évi jöve-
delme.

— Hiába jönnének húszan is ide, ha nem akarja őket
meglátogatni.

— Szentül ígérem, hogy valamennyiüket végiglátogatom,
persze ha már mind a húsz itt lesz.

Mr. Bennet alkatában oly különös módon keveredett
a fürgé elme, a gunyoros modor, a tartózkodás és a szeszély,
hogy felesége huszonhárom évi tapasztalat után sem értet-
te meg jellemét. Mrs. Bennetet könnyebb volt kiismerni:
gyarló eszű, csekély tudású, hullámzó kedélyű asszony volt.
Mikor elégedetlenség kínozza, idegesnek képzelte magát.
Élete feladatának azt tartotta, hogy férjhez adja leányait,
vagaszt a látogatásokban és a pletykákban talált.